RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

nr. 242.236 van 3 september 2018
in de zaak A. 222.283/XIV-37.430

In zake: Arno FATISS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Hans-Kristof Carême
kantoor houdend te 3000 Leuven
Justus Lipsiusstraat 24
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Michel van Dievoet en Filip van Dievoet
kantoor houdend te 1000 Brussel
Wolstraat 56
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 29 mei 2017, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie van 27 april 2017 inzake verzoekers beroep tegen de beslissing van de gouverneur van de provincie Antwerpen van 18 april 2016.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Frederic Eggermont heeft een verslag opgesteld over het beroep tot nietigverklaring met toepassing van artikel 93, eerste lid, van het

besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 21 februari 2018.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Hans-Kristof Carême, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Filip van Dievoet, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Frederic Eggermont heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker beschikt als houder van een sportschutterslicentie over een aantal vergunde vuurwapens.

3.2. Op 18 april 2016 weigert de gouverneur van de provincie Antwerpen de aanvraag van verzoeker tot het voorhanden hebben van een lang halfautomatisch wapen met getrokken loop, met als wettige reden sportief en recreatief schieten.

3.3. Verzoekers beroep tegen die beslissing wordt op 27 april 2017 door de gemachtigde van de minister van Justitie verworpen. Bovendien wordt

verzoekers actueel vuurwapenbezit (vergunningen model 4 en geregistreerde wapens op model 9) ingetrokken. Die beslissing steunt op de volgende motieven:

> "Aangaande uw moraliteit werd door de adviserende instanties meermaals ongunstig geadviseerd. Dit gaf in het verleden (op 1 december 2014) reeds aanleiding voor de gouverneur van Antwerpen om uw recht tot het voorhanden hebben van vuurwapens in te trekken en een vergunningsaanvraag te weigeren.
>
> U diende hiertegen een administratief beroep in bij de federale wapendienst. Op 19 juni 2015 besliste de minister van Justitie om uw beroep in te willigen. Dit werd gemotiveerd door het gegeven dat de verschillende motieven ingeroepen door de lokale politie en de procureur des Konings een definitieve intrekking van uw wapenbezit niet konden verantwoorden. De ingeroepen redenen tot intrekking of weigering van een recht of vergunning tot het voorhanden hebben van vuurwapens dienen immers afdoende en actueel te zijn. Op basis van de elementen die toen voorhanden waren, werd geoordeeld dat deze onvoldoende waren om een definitieve intrekking van uw wapenbezit te verantwoorden omdat het bestaan van een actueel gevaar voor de openbare orde niet op voldoende wijze was aangetoond.
>
> Uit recente adviezen van lokale politie en parket is evenwel gebleken dat er zich sindsdien nieuwe elementen hebben voorgedaan die wijzen op een probleem inzake uw moraliteit.
>
> Meer bepaald wijst de lokale politie er in haar advies op dat er zich echtelijke problemen voordoen en dat u recent en op korte termijn meerdere keren werd betrapt op alcoholintoxicatie achter het stuur.
>
> In het licht van deze recente feiten kunnen de eerdere elementen die reeds bekend waren inzake uw moraliteit - t.w. het bezit van drugs en het plegen van diefstallen - niet ieders belang worden ontzegd.
>
> […]
>
> Uit uw dossier blijkt dat u in het verleden werd veroordeeld wegens diefstallen die u pleegde in 1993 en 1994 alsook wegens het bezit van verschillende soorten drugs in 1993.
>
> In mijn beslissing van 19 juni 2015 stelde ik hierover het volgende:
>
> 'Dergelijke inbreuken zijn in het kader van de beoordeling van het eventueel potentieel gevaar dat in iemand huist m.h.o. op het toekennen van wapenbezit sowieso relevant omdat ze een indicatie geven over het vertrouwen dat men in die persoon al dan niet kan stellen.
>
> Drugs en onrechtmatig wapenbezit gaan immers dikwijls hand in hand en aan iemand die meer dan eens in het bezit wordt aangetroffen van hasjiesj, speed en XTC kan evenmin het noodzakelijk vertrouwen worden geschonken. Het bezit van dergelijke verdovende middelen veronderstelt dat men zich hoe dan ook inlaat met een crimineel milieu om zich te bevoorraden en het bezit van vuurwapens dient uiteraard niet te worden toegestaan aan iemand die zich in verbinding stelt met criminele middens.
>
> Uit uw veroordelingen blijkt m.a.w. een handelswijze die wel degelijk wijst op een risicovol gedrag. Bij de beoordeling van het potentieel gevaar dient echter ook rekening te worden gehouden met de actuele toestand. Feit is dat u reeds zes jaar geleden eerherstel verkreeg voor al uw veroordelingen en dat de feiten waarop ze betrekking hebben dateren van meer dan 20 jaar geleden. Alhoewel de feiten ernstig waren, kan het verband met het eventueel bestaan van een actueel gevaar moeilijk staande worden gehouden, te meer omdat er sindsdien klaarblijkelijk op basis van de gegevens uit uw dossier geen nieuwe onregelmatigheden in uw hoofde werden vastgesteld.'.

Sinds mijn beslissing deden zich evenwel nieuwe elementen voor die wijzen op een probleem inzake uw moraliteit. Waar de feiten in het verleden te maken hadden met diefstal en het bezit van verdovende middelen, hebben deze recente feiten te maken met alcoholabusus.

In 2016 werd u immers op korte termijn twee maal betrapt op alcoholintoxicatie aan het stuur. Uw raadsman stelde ter zake dat de processen-verbaal niet werden bijgevoegd en dat de loutere verwijzing naar de twee processen-verbaal niet toelaat om er voldoende vaststaande feitelijkheden uit te ontwaren.

In het schrijven van uw raadsman worden beide processen-verbaal toegelicht.

Het proces-verbaal van 29 maart 2016 betreft een ademtest met een zeer lichte overtreding. Het proces-verbaal van 21 mei 2016 betreft een positieve ademtest van 0.22 die maar 0.21 mag zijn. Er wordt niet ontkend dat tot twee maal toe sprake was van alcoholintoxicatie aan het stuur, al betrof het volgens uw raadsman telkens een zeer lichte intoxicatie.

In het kader van het toekennen van particulier wapenbezit is dit gegeven relevant want alcohol kan de zelfbeheersing beperken en heeft zo een ontremmend effect op impulsief en agressief gedrag. Chronisch middelengebruik kan sociale marginalisatie bevorderen en betekent dus een risicofactor voor criminaliteit.

Iemand die belast is met problemen als alcoholabusus kan niet vertrouwd worden met vuurwapenbezit. Het gevaar voor misbruik van of ongelukken met vuurwapens is immers te groot.

Daarnaast zijn er volgens het advies van de lokale politie echtelijke problemen. Uw raadsman stelde in dit verband dat deze problemen werden geveinsd door uw ex-partner waarmee u overigens op heden geen contact meer heeft.

Aangezien het niet zeker is dat voornoemde echtelijke problemen vandaag nog aanwezig zijn, worden deze niet betrokken bij de actuele evaluatie van uw moraliteit.

In mijn beslissing van 19 juni 2015 werden de feiten in uw verleden (diefstal en bezit van verdovende middelen) reeds besproken en werd gesteld dat ze te ver in het verleden lagen om een actuele relevantie aan te tonen in het kader van vuurwapenbezit aangezien er sindsdien geen nieuwe bezwarende elementen inzake uw moraliteit waren gebleken.

Vandaag moet echter worden vastgesteld dat zich twee nieuwe elementen hebben voorgedaan in het recente verleden die te maken hebben met alcoholabusus.

Daardoor worden deze oudere feiten opnieuw relevant.

Zowel het plegen van diefstal, als het bezit van verdovende middelen als geïntoxiceerd sturen, tonen immers aan dat u moreel gezien niet sterk genoeg bent om aan dergelijke verleidingen te weerstaan. Ze geven blijk van een moraliteit waarin niet het vereiste vertrouwen kan worden gesteld ais wordt verwacht van een vuurwapenbezitter.

Elk van deze elementen is immers om volgende redenen relevant in het kader van vuurwapenbezit:

- Diefstal is relevant omdat u zich hiermee begeeft in het criminele milieu. De relevantie van dergelijk misdrijf in het kader van vuurwapenbezit wordt tevens verankerd in de wapenwet doordat het (de veroordeling voor dit misdrijf) werd opgenomen als interdicerend misdrijf in artikel 5, §4 van deze wet;

- Bezit van verdovende middelen is relevant omdat drugs en onrechtmatig wapenbezit dikwijls hand in hand gaan. Het veronderstelt dat men zich hoe dan ook inlaat met een crimineel milieu om zich te bevoorraden en het bezit van vuurwapens dient uiteraard niet te worden toegestaan aan iemand die zich in verbinding stelt met criminele middens;

- Alcoholabusus is in het licht van vuurwapenbezit relevant omdat het de zelfbeheersing beperkt en zo een ontremmend effect heeft op impulsief en agressief gedrag.

Elk van deze elementen verhoogt dus de kansen op misbruik van of ongelukken met vuurwapens aanzienlijk.

De overheid kan u bijgevolg momenteel geen vuurwapens meer toevertrouwen omdat ze in u niet het vertrouwen kan stellen dat moet kunnen worden gesteld in een wapenbezitter.

Het uitoefenen van een hobby kan niet opwegen tegen de bescherming van de maatschappij. Het algemeen belang van de openbare orde is in zulk geval groter dan het individueel belang.

In verschillende arresten van de Raad van State ([…]) werd geoordeeld dat - op grond van de devolutieve werking van het beroep, de minister van Justitie of zijn gemachtigde over dezelfde beslissingsmacht over de zaak zelf beschikt, op dezelfde wijze als de gouverneur. M.a.w. kan - net zoals de gouverneur - in beroep beslist worden om - op grond van de artikelen 11, § 1, tweede lid, en 13, eerste lid, van de wapenwet - de vergunning of het recht om een wapen voorhanden te hebben, beperken, schorsen of intrekken, indien blijkt dat dit voorhanden hebben de openbare orde kan verstoren. De devolutieve werking van het beroep zelf houdt in dat de beroepsinstantie de aanvraag in haar geheel, in al zijn aspecten, zowel vanuit de legaliteit als de opportuniteit opnieuw onderzoekt. De beroepsinstantie doet uitspraak op grond van een eigen beoordeling van de mogelijke verstoring van de openbare orde met inachtneming van alle gegevens die haar worden voorgelegd. Zij is daarbij niet gebonden door de motivering die vervat is in de beroepen beslissing. Zij moet zich daarom niet beperken tot het onderzoek van de argumenten die tegen de beroepen beslissing worden ingeroepen en mag het beroep verwerpen om andere wettige redenen.

Uit onderzoek van uw dossier is gebleken dat uw vergunningsaanvraag momenteel niet kan worden ingewilligd om redenen van vrijwaring van de openbare orde en veiligheid. Diezelfde redenen dwingen tot het nemen van een preventieve maatregel ten aanzien van uw volledige wapenbezit en dus tevens uw vergunningen en uw recht tot het voorhanden hebben van vergunningsplichtige vuurwapens.

5. Beslissing:

Gelet op het bovenstaande is het niet opportuun om u nog langer het bezit van vuurwapens toe te staan en dit ter vrijwaring van de openbare orde en veiligheid.

Dit betekent niet enkel dat uw vergunningsaanvraag voor voormeld vuurwapen wordt geweigerd, doch tevens dat ook uw actueel vuurwapenbezit (uw vergunningen model 4 en uw geregistreerde wapens op model 9) wordt ingetrokken.”

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Regelmatigheid van de rechtspleging

4. De auditeur-verslaggever heeft een verslag opgesteld met toepassing van artikel 93 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad

van State' (hierna: algemene procedureregeling), omdat hij van oordeel is dat het annulatieberoep op grond van het eerste middel met korte debatten definitief kan worden beslecht.

Ter terechtzitting betwist de verwerende partij de correcte aanwending van deze verkorte procedure omdat, samengevat, niet is gemotiveerd waarom die procedure is aangewend en te dezen het een principiële kwestie betreft die een grondige onderzoek vereist.

5. Artikel 93 van de algemene procedureregeling verleent aan het auditoraat het initiatiefrecht om de in die bepaling vervatte verkorte procedure te initiëren. Die keuze van procesverloop moet niet door het auditoraat worden gemotiveerd. Het komt nadien aan de Raad van State toe te beoordelen of die keuze in overeenstemming is met de vereisten gesteld in het genoemde artikel 93.

De vraag of de zaak een principiële betwisting betreft die een grondig onderzoek vereist, hangt samen met het onderzoek van het eerste middel dat in het verslag van het auditoraat gegrond werd bevonden. De beoordeling of dat onderzoek kan worden ingepast in de kortedebattenprocedure volgt derhalve uit die behandeling.

V. Toepassing korte debattenprocedure

Onderzoek van het eerste middel

Standpunt van de partijen

6. Verzoeker voert in het eerste middel de schending aan van artikel 11, § 1, van de wet van 8 juni 2006 'houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens' (hierna: de wapenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 'betreffende de uitdrukkelijke motivering van de

bestuurshandelingen', van de materiëlemotiveringsplicht, het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het vertrouwensbeginsel en van "machtsoverschrijding".

Hij wijst er op dat de bestreden beslissing steunt op het motief dat zijn dossier diverse elementen bevat die mogelijks wijzen op een potentieel gevaar voor de openbare orde. Volgens hem verwijst de verwerende partij hiervoor naar het feit dat hij twee keer werd veroordeeld, met name op 27 juni 1994 wegens drugsbezit in de periode van 1993 en op 19 januari 1995 wegens diefstal in de periode van 1993 en 1994, alsmede naar het feit dat er recent twee processen-verbaal werden opgemaakt inzake alcohol in het verkeer die wijzen op alcoholabusus en die de oudere feiten opnieuw relevant maken. Uit de recente vaststellingen van de verbalisanten blijkt volgens verzoeker nochtans geen genoegzaam vaststaande alcoholabusus in hoofde van verzoeker, en al zeker niet in die mate dat zijn moraliteit hiermee in vraag zou moeten worden gesteld en nog veel minder dat hij daarom niet vertrouwd zou kunnen worden als wapenbezitter. Volgens verzoeker besluit de verwerende partij "kennelijk onredelijk en onzorgvuldig tot een probleem inzake alcoholabusus, en zodoende tot immoraliteit en een gebrek aan vertrouwen op het vlak van wapenbezit", terwijl uit zijn toelichtingen in het kader van het schriftelijk hoorrecht is gebleken dat het eerste proces-verbaal betrekking heeft op "een ademtest met een zeer lichte overschrijding" en dat het tweede proces-verbaal "een positieve ademtest [betreft] van 0.22 terwijl die maar 0.21 mag zijn". Verzoeker betoogt voorts dat de afwezigheid van strafvervolging, alsmede de omstandigheid dat hem voor de intoxicatie geen rijverbod werd opgelegd – tenzij een rijverbod van drie uur – doen vermoeden dat aan de vastgestelde lichte intoxicatie niet zwaar is getild. Verzoeker besluit dat er "bijgevolg moet worden vastgesteld dat er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de veronderstelling vervat in de bestreden beslissing dat verzoeker belast is met problemen als alcoholabusus en daarom niet kan worden vertrouwd met vuurwapenbezit." De actuele feiten tonen dus niet aan dat het voorhanden hebben van een wapen een potentieel gevaar inhoudt voor de openbare orde en veiligheid.

Bij afwezigheid van actuele gegevens moet volgens verzoeker worden vastgesteld dat het kennelijk onredelijk is om opnieuw relevantie te zien in de veroordelingen van 1994 en 1995 met betrekking tot feiten van meer dan twintig jaar geleden, zeker in het licht van het oordeel van de verwerende partij van 19 juni 2015 dat die feiten hun actuele waarde hebben verloren bij gebrek aan vaststellingen in het recente verleden. Het bestaan van een actueel gevaar voor de openbare orde kan hieruit niet op afdoende wijze worden afgeleid.

7. De verwerende partij antwoordt in de memorie van antwoord, met een verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State, dat de minister van Justitie bij de beoordeling van het gevaar dat iemands wapenbezit kan opleveren voor de openbare orde en veiligheid, rekening mag houden met feiten en gedragingen die op zich niets met wapenbezit te maken hebben, op voorwaarde dat deze feiten en gedragingen genoegzaam vaststaan en de beslissing naar recht kunnen verantwoorden. Zij wijst er op dat verzoeker niet betwist dat hij in 2016 tweemaal is geverbaliseerd voor alcoholintoxicatie aan het stuur, noch dat het evenmin voor ernstige betwisting vatbaar is dat die vaststellingen recent zijn. Bijgevolg rijst de vraag of zij uit die feiten kon afleiden dat er sprake was van alcoholmisbruik door verzoeker en of die feiten de bestreden beslissing naar recht kunnen verantwoorden. Met alcoholmisbruik wordt volgens de verwerende partij gedoeld op een “situatie waarbij iemand alcohol op een verkeerde of slechte wijze gebruikt”. Dat is volgens haar onder meer het geval wanneer men onder invloed van alcohol plaatsneemt achter het stuur van een motorvoertuig. Uit de niet-betwiste vaststelling dat verzoeker in 2016 binnen een korte tijdsspanne van twee maanden werd geverbaliseerd voor alcoholintoxicatie achter het stuur, kon de verwerende partij volgens haar op correcte wijze afleiden dat er recent sprake was van alcoholmisbruik.

Wat de vraag betreft of deze feiten, samen genomen met de feiten uit 1994 en 1995, de bestreden beslissing naar recht kunnen verantwoorden, citeert de verwerende partij uit de bestreden beslissing. Zij is van oordeel dat met de overwegingen in de bestreden beslissing, “in het bijzonder het recente

alcoholmisbruik en de gevaren die een dergelijk misbruik kunnen inhouden voor particulier wapenbezit (slechte zelfbeheersing, impulsief en agressief gedrag…)" de bestreden beslissing naar recht wordt verantwoord. Volgens haar toont verzoeker niet aan dat die overwegingen in de bestreden beslissing kennelijk onredelijk of foutief zouden zijn. Het loutere feit dat de intoxicatie slechts licht zou zijn overschreven, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat er volgens de wet sprake was van (strafbare) alcoholintoxicatie achter het stuur. De bij herhaling vastgestelde alcoholintoxicaties zijn geen banale verkeersoverredingen zoals verzoeker beweert. Wel integendeel, "de banalisering van deze alcoholintoxicaties door verzoeker benadrukt net zijn kleine persoonlijkheid en zijn gering normbesef, en aldus het potentiële gevaar dat hij vormt voor de openbare orde en veiligheid." De verwerende partij benadrukt hierbij nog dat de minister ook rekening mag houden met feiten die niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid.

Verzoekers kritiek op het feit dat de bestreden beslissing ook feiten uit 1994 en 1995 bij de beoordeling betrekt, is volgens de verwerende partij kritiek op een overtollig motief "aangezien het drankmisbruik een op zichzelf staand draagkrachtig motief is voor de bestreden beslissing". De verwerende partij merkt daarbij voor zover als nodig op dat zij naar die oudere veroordelingen kon teruggrijpen nu die door de recente feiten uit 2016 terug relevant waren geworden om verzoekers moraliteit te beoordelen, hetgeen ook als zodanig is verantwoord in de bestreden beslissing. Een schending van het vertrouwensbeginsel is daarbij volgens de verwerende partij niet aan de orde aangezien het wapenbezit geen recht is, maar een uitzondering op het algemene verbod om wapens te bezitten of te dragen.

De verwerende partij beaamt tenslotte nog dat de verkeerswetgeving inderdaad een andere finaliteit heeft, zoals verzoeker heeft aangevoerd, zodat vaststellingen inzake alcoholintoxicatie kunnen leiden tot de intrekking van een wapenvergunning, terwijl diezelfde vaststellingen mogelijks geen aanleiding geven tot de intrekking van het rijbewijs. Daaruit kan echter niet *a*

contrario worden afgeleid dat er geen gevaar zou bestaan voor de openbare orde wat betreft het wapenbezit, zoals verzoeker voorstaat.

Beoordeling

8. Verzoeker voert in het middel de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar discretionaire bevoegdheid of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen.

Geconcretiseerd op het voorliggende beroep impliceert het redelijkheidsbeginsel dat, te dezen, de beroepsinstantie haar discretionaire bevoegdheid of beleidsvrijheid inzake het beoordelen of het voorhanden hebben van een wapen de openbare orde kan verstoren binnen de perken van de redelijkheid moet gebruiken.

Het komt de Raad van State niet toe zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettigheidstoezicht enkel bevoegd om, desgevraagd, na te gaan of de administratieve overheid op grond van de juiste en correct beoordeelde feitelijke gegevens, in redelijkheid tot het bestreden besluit is kunnen komen.

9. Verzoeker voert in het middel in het bijzonder aan dat er “bijgevolg [moet] worden vastgesteld dat er een kennelijke wanverhouding bestaat

tussen de veronderstelling vervat in de bestreden beslissing dat [hij] belast is met problemen van alcoholabusus en daarom niet kan worden vertrouwd met vuurwapenbezit" en dat de actuele feiten aldus niet aantonen dat het voorhanden hebben van een wapen een potentieel gevaar inhoudt voor de openbare veiligheid.

De formele motivering van de bestreden beslissing is hiervoor weergegeven (*supra* punt 3.3). Hieruit blijkt dat de bestreden beslissing stelt dat zich sinds de beslissing van 19 juni 2015 nieuwe elementen voordeden die wijzen op een probleem inzake verzoekers moraliteit en dat die recente feiten "te maken [hebben] met alcoholabusus". Ze worden als volgt omschreven in de bestreden beslissing:

> "In 2016 werd u immers op korte termijn twee maal betrapt op alcoholintoxicatie aan het stuur. Uw raadsman stelde ter zake dat de processen-verbaal niet werden bijgevoegd en dat de loutere verwijzing naar de twee processen-verbaal niet toelaat om er voldoende vaststaande feitelijkheden uit te ontwaren.
>
> In het schrijven van uw raadsman worden beide processen-verbaal toegelicht.
>
> Het proces-verbaal van 29 maart 2016 betreft een ademtest met een zeer lichte overtreding. Het proces-verbaal van 21 mei 2016 betreft een positieve ademtest van 0.22 die maar 0.21 mag zijn. Er wordt niet ontkend dat tot twee maal toe sprake was van alcoholintoxicatie aan het stuur, al betrof het volgens uw raadsman telkens een zeer lichte intoxicatie."

De bestreden beslissing steunt aldus op twee feiten die "te maken [hebben] met alcoholabusus", met name de betrapping van verzoeker op korte termijn op alcoholintoxicatie aan het stuur. Uit de bestreden beslissing blijkt voorts dat de verwerende partij zich wat de precieze en concrete omstandigheden betreft van die recente feiten, uitsluitend steunt op de toelichting door verzoekers raadsman - met name in diens e-mail van 23 januari 2017 - tijdens de uitoefening van het hoorrecht. Te dezen stelt die e-mail wat de concrete omstandigheden betreft die hebben geleid tot beide processen-verbaal, het volgende:

> "Voor wat betreft de nieuwe feiten:
>
> PV 29/3/2016: een ademtest met een zeer lichte overschrijding.
>
> PV 21/5/2016: betreft een positieve ademtest van 0.22 die maar 0.21 mag zijn. [Verzoeker] was betrokken bij een verkeersongeval waarbij hij in zijn recht was aangezien hij op een voorrangsbaan reed en de wagen uit een straatje reed zonder te kijken en dwars op zijn baanvak stopte. [Verzoeker] heeft toen een rijverbod van 3 uur opgelegd gekregen."

De recente feiten betreffen bijgevolg inbreuken op de verkeerswetgeving, waarvan niet wordt betwist dat ze volkomen vreemd zijn aan het wapenbezit van verzoeker. Zoals de Raad van State in zijn rechtspraak bemerkt (zie RvS 14 juni 2016, nr. 235.047 en RvS 26 oktober 2017, nr. 239.576), mag de verwerende partij in beginsel bij de beoordeling van het gevaar dat iemands wapenbezit voor de openbare orde en veiligheid kan opleveren, rekening houden met feiten en gedragingen die niets te maken hebben met het wapenbezit, maar zij mag niettemin zonder nader en individueel onderzoek van de relevantie ervan, niet uit het louter gegeven dat een verzoeker dergelijke feiten en gedragingen heeft gepleegd, besluiten dat verzoekers wapenbezit een gevaar zou kunnen betekenen voor de openbare orde en veiligheid.

Los van de vraag of uit concrete gegevens waarop de verwerende partij haar beslissing heeft gesteund zij kon oordelen dat deze recente feiten “te maken [hebben] met alcoholabusus”, blijkt uit de lezing van de bestreden beslissing dat het enige stuk waarop de verwerende partij zich heeft gesteund inzake de feitelijke omstandigheden van die recente feiten, de toelichting ter zake is van verzoeker. Andere stukken tot staving van die recente feiten en de omstandigheden ervan en in het bijzonder de processen-verbaal houdende de vaststellingen ervan, bevinden zich niet in het administratief dossier. Niet blijkt dat de verwerende partij op grond van andere stukken uit het dossier een andere feitelijke voorstelling van de omstandigheden van de zaak heeft kunnen voorstaan dan die toegelicht door verzoeker. Hieruit volgt dat de Raad van State bij zijn wettigheidstoezicht uitgaat van de gegevens van de zaak zoals die blijken uit de bestreden beslissing die, zoals herhaald, steunt op de toelichting door verzoeker. Te dezen stelt de Raad van State vast dat de feitelijke omstandigheden van de recente verkeersovertredingen worden omschreven als enerzijds “een zeer lichte overschrijding” en anderzijds “een positieve ademtest van 0.22 die maar 0.21 mag zijn”, alsook dat verzoeker in het verkeersongeval in welk kader de tweede ademtest werd afgenomen, naar zijn mening, “in zijn recht was.” Wat de beoordeling betreft van die concrete feiten inzake hun relevantie voor verzoekers (im)moraliteit, blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij zich ter

zake beperkt tot louter abstracte algemeenheden, voorafnames en veronderstellingen betreffende alcohol(abusus) en “chronisch middelengebruik” en het (algemeen) potentieel gevaar ervan voor het voorhanden hebben van wapens. De relevantie ervan blijkt aldus uit het algemeen potentieel gevaar van alcoholmisbruik voor het voorhanden hebben van wapens.

In het licht van enerzijds de concrete recente feiten zoals die uit de bestreden beslissing en het dossier blijken en van de louter in algemene en op elke zaak inzake alcohol(misbruik) toepasselijke beoordeling ervan anderzijds, stelt de Raad van State vast dat de verwerende partij bij haar nader en individueel onderzoek van de te dezen aan het voorhanden hebben van een wapen vreemde inbreuken op de verkeerswetgeving, met haar conclusie dat verzoeker getuigt van een “moraliteit waarin niet het vereiste vertrouwen kan worden gesteld als verwacht van een vuurwapenbezitter”, de grenzen te buitengaat van een redelijke uitoefening van haar beoordelingsvrijheid van de voorliggende recente feiten.

Met de voor het eerst in de memorie van antwoord aangevoerde (nadere) motivering en motieven mag tot slot geen rekening worden gehouden.

10. Wat de feiten uit het verleden betreft, blijkt uit de formele motivering van de bestreden beslissing dat enerzijds de minister van Justitie reeds in een eerdere beslissing van 19 juni 2015 oordeelde dat “ze te ver in het verleden lagen om een actuele relevantie aan te tonen in het kader van vuurwapenbezit aangezien er sindsdien geen nieuwe bezwarende elementen inzake [verzoekers] moraliteit waren gebleken” en anderzijds dat die oudere feiten opnieuw relevant werden ingevolge de vaststelling “dat zich twee nieuwe elementen hebben voorgedaan in het recente verleden die te maken hebben met alcoholabusus.”. De verwerende partij geeft in haar memorie van antwoord ook aan dat “het alcoholmisbruik een op zichzelf staand draagkrachtig motief is voor de bestreden beslissing”. De oude feiten zijn derhalve enkel relevant in het licht van het bestaan van de relevante feiten.

Aangezien hiervoor is vastgesteld dat de verwerende partij, wat die recente feiten betreft, niet op wettige wijze tot de bestreden beslissing kon komen, kunnen, bij gebrek aan recente feiten die er op wijzen dat het voorhanden hebben van wapens door verzoeker de openbare orde en veiligheid kan verstoren, de recente gegevens evenmin volstaan om de relevantie aan te tonen van de minder recente gegevens.

11. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

Conclusie

12. Uit wat voorafgaat blijkt dat de zaak niet een dergelijke (juridische) moeilijkheidsgraad noch principieel karakter vertoont dat zij niet kan worden afgedaan overeenkomstig de kortedebattenprocedure.

Het auditoraat heeft terecht gemeend dat de zaak met korte debatten een oplossing kan krijgen.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie van 27 april 2017 inzake verzoekers beroep tegen de beslissing van de gouverneur van de provincie Antwerpen van 18 april 2016.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro die verschuldigd is aan verzoeker.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van drie september tweeduizend achttien, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,

bijgestaan door

Joris Casneuf,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Joris Casneuf	**Geert Debersaques**